

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **L. O.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2014, č.j. OAM-243/ZA-ZA14-P07-2013, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o:

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně včas podanou žalobou napadla v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a domáhá se jeho zrušení. Namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zkrácena na svých právech. Dle jejího názoru žalovaný nedbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť v průběhu řízení uvedla, že se v případě návratu obává pronásledování ze strany muslimů, protože je křesťanka. Správní orgán se měl důkladněji zabývat situací v Nigérii, rozbroji mezi křesťany a muslimy, což přes jím uváděné zprávy neučinil. Nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán dále dle žalobkyně nesprávně posoudil její rodinnou situaci, když tvrdil, že její manželství s občanem České republiky (dále jen „ČR“), uzavřené v Nigérii, je účelové a se svým mužem nežije. Odkázala na to, že v průběhu pohovoru správnímu orgánu uváděla, že s manželem spolu žijí ve společné domácnosti, podílejí se na výdajích, žalobkyně vaří a nakupuje. Skutečnost, že spolu nežili před svatbou, což ji správní orgán vytýká, o ničem nesvědčí, neboť jako křesťanka se řídí normami svého náboženství. Žalobkyně je přesvědčena, že návrat do vlasti by pro ni měl fatální následky, byla by ohrožena na životě ze strany muslimů, kteří povraždili její rodinu. Správní orgán zpochybnil smrt její rodiny, o které se dozvěděla od souseda, ale protože se jí rodina neozývá, je to pro ni jasným důkazem jejich smrti. Žalovaný sám

v rozhodnutí uvedl, že v zemi jejího původu jsou různé náboženské nepokoje, a jistě by se rychle dostala do hledáčku nepřátelských muslimů. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť dle jeho názoru neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na výpovědi žalobkyně, vydané rozhodnutí a použité objektivní informace o zemi původu žalobkyně. Dospěl přitom k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Správní orgán trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobkyní proveden dne 21.8.2013 pohovor k důvodům, jež ji vedly k opuštění vlasti a vylíčení všech potíží, které ve vlasti měla. Žalovaný rovněž shromáždil rozsáhlé podklady (citovány v napadeném rozhodnutí), na základě kterých byla žádost žalobkyně posouzena. Zdůraznil, že každá žádost o mezinárodní ochranu sice představuje snahu o legalizaci pobytu, nicméně institut azylu je zcela výjimečný a pokud si žalobkyně chtěla legalizovat svůj pobyt na území České republiky, nic jí nebránilo v tom, využít možností zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004 č.j. 7 Azs 117/2004 „NSS výše uvedené uzavírá tak, že azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje.“). Žalovaný trvá rovněž na svém závěru, že v případě návratu žalobkyně do země původu jí nehrozí vážná újma dle §14a zákona o azylu. Žalobkyně ani netvrdila, že by snad v zemi původu byla pronásledována, či že by se obávala hrozící vážné újmy v případě svého návratu do Nigérie ze strany státních orgánů, se kterými ani v minulosti žádné problémy neměla. Žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že se obává útoků na její osobu a zabití ze strany muslimů, kteří zabili též její rodinu. Uvedené obavy žalobkyně považuje žalovaný za čistě spekulativní a nevěrohodné, neboť žalobkyně uvedla, že vycestovala ze země v roce 2009, aby následovala svého manžela, státního příslušníka ČR. Do této doby ani ona, ani žádný z členů rodiny neměl problémy s muslimy, či s příslušnostmi ke křesťanské komunitě obecně a žalobkyně nebyla schopna ani vysvětlit, z jakého důvodu se domnívá, že byla její rodina muslimy vyvražděna. Zprávu o tom, že její rodina již nežije, obdržela pouze telefonicky, od muže, který bydlel blízko, jehož telefonní číslo je již nefunkční. Žalobkyně nebyla schopna vysvětlit, z jakého důvodu se obává, že by muslimové měli zájem o její osobu v případě návratu do vlasti. K námitce žalobkyně, že v ČR realizuje svůj rodinný život s manželem, správní orgán poznamenal, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, rodinné vazby nejsou důvodem který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8.1.2009, č.j. 2 Azs 66/2009). Žalobkyně může svůj soukromý život nadále realizovat v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Sám pojem rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je nutno vykládat s důrazem na fungující (reálný) rodinný život, přičemž v první řadě se jedná o vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, výjimečně o blízký vztah snoubenců či dlouhodobé trvalé soužití rodiny s dětmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2010, č.j. 2 Azs 24/2010-90). Žalovaný uvedl, že ani v případě reálného rodinného života neukládá čl. 8 Úmluvy státu všeobecný závazek akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6.2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65). Správní orgán rovněž připomněl, že žalobkyně již nežije se svým manželem ve společné domácnosti (k dotazu, kdy spolu naposledy žili, uvedla, že to je již dávno, v manželství měli problémy, manžel žalobkyně se nezdržoval ve společném bytě a chodil s přáteli pít). Žalobkyně též uvedla, že má přítele Jorgena, který žije v Norsku a který ji finančně podporuje, stará se o ni mnohem lépe, než její manžel a slíbil, že si ji jednou vezme. Za této situace správní orgán trvá na svém závěru, že vycestování žalobkyně není v rozporu s čl. 8, neboť se v jejím případě nejedná o fungující a reálný rodinný život. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za presumovaného souhlasu žalobkyně i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. kdy na výzvu krajského soudu účastníci nevyjádřili ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12.8.2013 uvedla, že je nigerijské národnosti i státní příslušnosti, vyznává křesťanství, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, není a nebylo proti ní vedeno trestní stíhání. Vlast opustila letecky dne 31.7.2009, odjela do ČR kvůli svému manželovi, občanovi ČR, za kterého se v roce 2009 v Nigérii provdala a který odjel z Nigérie před ní. Žádný jiný důvod ke svému odjezdu z vlasti neměla. Díky uvedenému sňatku získala vízum k odjezdu. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělila, že jí policie odmítla prodloužit vízum. Ke svému manželovi uvedla, že pochází z Ústí nad Labem, rád se napije alkoholu, občas se nevrátí domů. Když mu to vytkla, řekl jí, že je špatná manželka a že už není jeho manželka. Na policii k tvrzení manžela, že už není jeho manželkou, sdělila, že se hádají a policie jí udělila zákaz pobytu. Prostřednictvím právníka podala odvolání a zákaz pobytu jí byl zrušen. Právník jí ale neřekl, že musí vycestovat z ČR. Měla výjezdní příkaz do 7.8.2013 a když se ten den dostavila na policii k obnovení pobytu, sdělili jí, že musí do půlnoci vycestovat, i přesto, že uvedla, že s manželem stále žijí na stejné adrese a vše je v pořádku. Žádný jiný důvod k podání žádosti nemá. Domů se vrátit nemůže, protože tam nikoho nemá. Otec zemřel již dříve, ale matka se třemi bratry a dvěma sestrami byli v prosinci 2012 zabiti muslimy. Její rodina patří k tzv. padesátníkům. Kvůli své křesťanské víře neměla ve vlasti žádné problémy, ale nyní muslimové v Nigérii zabíjejí křesťany. O azyl žádá poprvé, ČR je pro ni cílovou zemí, chtěla by zde s manželem založit rodinu. Při pohovoru dne 21.8.2013 žalobkyně stručně popsala svůj život ve vlasti (kde žila, studovala). Do ČR přicestovala za svým českým manželem. K jejich seznámení a sňatku uvedla, že její kamarádka se v Nigérii vdávala za občana ČR, který byl kamarádem jejího manžela, potkali se na jejich svatbě (na datum této svatby si nedokáže vzpomenout, je to již dlouho). Sama se vdávala asi rok a několik měsíců poté. Do svatby komunikovala se svým manželem přes internet, osobně se již nesetkali. Svatba se konala 11.3.2009 v Nigérii, v Beninu. Pár dnů po svatbě se její manžel vrátil do ČR. Po svém příletu do ČR na ni manžel na letišti nečekal, měla jeho adresu a telefonní číslo. Nejdříve spolu bydleli v Kostelci nad Černými lesy, potom se přestěhovali do Prahy, neví přesně kdy. Ke společnému životu uvedla, že manžel pracoval jako pomocný dělník na stavbách, ona uklízela, vařila, občas nakupovala, stálý příjem neměla, občas pletla africké copánky. K dotazu žalovaného, proč jí nebylo prodlouženo povolení k pobytu uvedla, že manžel hodně pije, občas se nevrátil domů a když mu řekla, že se jí to nelíbí, řekl jí, že je špatná manželka. Na policii k tvrzení manžela, že se jí zřekl, uvedla, že jde o rodinné hádky. Policie jí poté doručila zákaz pobytu. Pomocí právníka podala odvolání a zákaz byl zrušen. Obdržela výjezdní příkaz na jeden měsíc a vízum jí skončilo v červenci. K dotazu ohledně společného bydliště na adrese v Praze, Slezské ulici 144, popsala byt a dále uvedla, že manžel pak už nechodil domů, chodil pít s přáteli a asi spal u nich. Bydlela tam sama. Sdělila, že jako manželé žili „hodně dávno“. O mezinárodní ochranu žádá proto, že policie po ní chce, aby se vrátila do Nigérie. Ale nemá se kam vrátit, nikoho tam nemá. Dále uvedla, že v Nigérii muslimové zabíjejí křesťany. Muslimové zabili její matku a bratra. Nepodařilo se jí matce dovolat, tak zavolala muži, který bydlel blízko a ten jí řekl, že je zabili. Za tři dny už ani jeho telefonní číslo nefungovalo. Dále uvedla, že má přítele Jorgena, který je z Dánska, žije a pracuje v Norsku, je mu 56 let. Seznámili se v Praze, někdy za ní přijede do Prahy na návštěvu, občas jí pomáhá s placením nájemného za byt. Stará se o ni mnohem lépe, než její manžel a slíbil, že si ji jednou vezme. Dále uvedla, že uvažuje o rozvodu s manželem. Doložila kopii oddacího listu, potvrzující její sňatek v Beninu dne 11.3.2009 s občanem ČR.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru, které posuzoval na pozadí informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2013 z ledna 2013, Výroční zprávy Amnesty International 2013 ze dne 23.5.2013, Zprávy Freedom House - Svoboda ve světě 2013 – Nigérie z ledna 2013, Informace MZV ČR č. j. 109979/2013-LPTP ze dne 6.8.2013, Informace Velvyslanectví Nigerijské republiky v Praze ze dne 11.2.2013 a Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie, Zpráva o zemi – Nigérie, ze dne 6.4.2013. Tyto informace jsou součástí správního spisu a žalobkyni bylo umožněno se s nimi seznámit, čehož využila, žádné výhrady či návrhy na doplnění nepřednesla.

Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Krajský soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdila), nebo že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení, když výčet uvedených důvodů je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně neměla v zemi původu žádné azylově relevantní potíže. Uvedla, že jediným důvodem jejího odjezdu z vlasti bylo následování manžela, občana ČR, za kterého se dne 11.3.2009 v Nigérii provdala. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že jí cizinecká policie odmítla prodloužit vízum k pobytu v ČR, nemá se kam vrátit. V případě návratu se obává zabití ze strany muslimů. Uvedené obavy soud ve shodě s učiněným závěrem žalovaného považuje za nevěrohodné. Žalobkyně uvedla, že ve vlasti do svého odjezdu v roce 2009 neměla žádné potíže z důvodu svého křesťanského náboženství. Nevěrohodně rovněž působí její nepodložené tvrzení o vyvraždění její rodiny muslimy, když tuto informaci měla obdržet od muže, který bydlel blízko a jehož telefonní číslo bylo záhy dle tvrzení žalobkyně nefunkční. Žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení schopna rozumně vysvětlit, proč by jí muslimové měli zabít v případě návratu do vlasti, když jakékoliv

náboženské potíže či jiné potíže v zemi původu vyloučila. Žalobkyně přicestovala do ČR dne 1.8.2009, o mezinárodní ochranu požádala až dne 12.8.2013, tedy po čtyřech letech života na území ČR poté, co jí policie neprodloužila vízum k pobytu v ČR a obdržela výjezdní příkaz z ČR (do 7.8.2013) z důvodu nelegálního pobytu. Pokud se žalobkyně dovolávala realizace rodinného života, soud ve shodě se žalovaným a ustálenou judikaturou NSS konstatuje, že rodinné vazby nejsou důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Policie žalobkyni neudělila vízum k pobytu z důvodu podezření, že její manželství s občanem ČR bylo uzavřeno zcela účelově. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany vyšlo najevo, resp. bylo potvrzeno, že žalobkyně nežila se svým českým manželem ve společné domácnosti, nejednalo se o reálný fungující rodinný život ve smyslu výše citované judikatury. O tom ostatně svědčí i okolnosti seznámení, uzavření sňatku a tvrzeného rodinného života na území ČR, o němž žalobkyně sama prohlásila, že to bylo již hodně dávno, co žili jako manželé. Žalobkyní tvrzené obavy z návratu do Nigérie, protože tam již nikoho nemá, jsou azylově irelevantní. Důvody pro udělení azylu jsou taxativně vymezeny a nutnost rodinného zázemí pro dospělou osobu v případě návratu mezi ně nepatří. Žalovaný s odkazem na informaci MZV ČR ze dne 6.8.2013 uvedl, že neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu se po návratu do Nigérie může zapojit do běžného života, Nigérie nepostihuje své občany za podání žádosti o azyl v zahraničí. K tvrzené obavě ze zabití ze strany muslimů, kterou žalobkyně obecně uvedla ve své žádosti a nebyla schopna vysvětlit v průběhu správního řízení a kterou opět velmi stroze zopakovala v žalobě tvrzením, že v Nigérii probíhají rozbroje mezi křesťany a muslimy, soud přisvědčuje učiněnému závěru žalovaného, že uvedená obava je nepodložená a spekulativní, neboť jak je již uvedeno výše žalobkyně měla informaci o vyvraždění její rodiny muslimy obdržet zprostředkovaně, zprávu nebylo možno již ověřit pro údajně nefunkční telefonní číslo muže, který jí to oznámil. Ve shodě se správním orgánem krajský soud uzavírá, že v projednávané věci nejsou naplněny taxativně vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu obsažené v ustanovení § 12 zákona o azylu. Pokud soud znovu přihlédne ke všem výše popsaným skutečnostem, lze souhlasit se žalovaným, že důvodem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany na straně žalobkyně je snaha po lepším životě zde v ČR a s tím související potřeba legalizace pobytu na území České republiky. Potřeba legalizace však není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, jak již bylo opakovaně judikováno v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně (např. rozhodnutí ze dne 22.1.2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, rozhodnutí ze dne 10.2.2006 sp. zn. 4 Azs 129/2005-54 a další). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se proto soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinnými příslušníky azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení azylu dle § 14 zákona o azylu (tzv. humanitární azyl), je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s.ř. s.).

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, zda-li žalobkyně nesplňuje důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak umožňuje ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Při své úvaze žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak zejména z již výše citovaných informací a zpráv o zemi původu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyni v případě návratu hrozilo bezprostřední nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný se zabýval i otázkou soukromého a rodinného života žalobkyně z pohledu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Opětovně posoudil okolnosti, způsob uzavření sňatku, i podobu manželského života žalobkyně ve vztahu k relevantním ustanovením zákona o azylu. Této otázce se ještě podrobně věnoval ve vyjádření k žalobě odkazem na judikaturu NSS. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zhodnotil a posoudil všechna kritéria dle § 14a odst. 2 zákona o azylu k tvrzeným obavám z návratu se závěrem, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1,2 zákona o azylu ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b odst. 1,2 cit. zákona. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“* Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a rovněž si na ně dovoluje odkázat, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle kterého *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou*

poznámkou.“

Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, při projednání žaloby nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by závěr rozhodnutí žalovaného zpochybnil, soud neshledal ani vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, proto výrokem I. žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšné žalobkyni. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud výrokem II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. listopadu 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně